

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: J. B.**, nar.“X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2014, sp. zn. SZ/1817/2013/4S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/329/14/4S-ÚSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, ze dne 21.1.2014, sp. zn. SZ/1817/2013/4S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/329/14/4S-ÚSK, se **r u š í p r o v a d y řízení** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobkyni uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 134,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včasné podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2014, sp. zn. SZ/1817/2013/4S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/329/14/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 7.10.2013, č.j. MPSV-UP/1557796/13/AIS-SSL, kterým bylo rozhodnuto zamítnout návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a žalobkyni nadále poskytovat příspěvek na péči v původní výši 800,- Kč měsíčně.

Žalobkyně v podané žalobě podrobně popsala průběh správního řízení. Uvedla, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za nesprávné, neboť nedošlo k správnému zhodnocení skutkového stavu, hodnocení správního orgánu bylo v rozporu s odbornými lékařskými

zprávami a s výsledkem místního sociálního šetření. Dle žalobkyně byly rovněž nesprávně vyhodnoceny základní životní potřeby ve vztahu k jejímu zdravotnímu stavu.

Uvedla, že dle lékařských zpráv trpí stavem po operaci cystické strumy s následnou permanentní tracheotomií, chronickými těžkými degenerativními změnami celé páteře a kloubů, převážně kyčlí, středně těžkou až těžkou obstrukční ventilační poruchou, srdeční ischemickou chorobou a alergií na léky, která omezuje možnost užívání léků proti bolesti.

Žalobkyně uvedla, že v rámci místního sociálního šetření provedeného dne 17.6.2013 bylo zjištěno, že nezvládá úkony v 8 základních životních oblastech. U mobility nezvládá chůzi po rovném terénu do 200 m. U tělesné hygieny nezvládá osušení. V případě výkonu fyziologické potřeby tento úkon nezvládá mimo domov. U péče o zdraví žalobkyně nezvládá návštěvy lékaře bez pomoci další osoby. Osobní aktivity nezvládá. K základní potřebě stravování žalobkyně uvedla, že v důsledku chůze o 2 francouzských holích nezvládne přenášet běžné předměty, jako jsou hrnky a talíře. Potřebuje pomoc s oblékáním ponožek a punčocháčů. Péče o domácnost rovněž nezvládá.

Dále žalobkyně připojila obsáhlé zdůvodnění ve vztahu ke každé základní životní potřebě, v níž odůvodnila, proč ji nezvládá.

Žalobkyně zdůraznila, že v rámci správního řízení komise Ministerstva práce a sociálních věcí posuzující její zdravotní stav v rámci odvolacího řízení zcela pominula její zdravotní stav po operaci cystické strumy, substituce, permanentní tracheotomie. Uvedla, že má velké problémy s dechem, a tudíž je pohybově omezená. Rovněž má problémy s mluvou. Dále komise dle jejího názoru pominula skutečnost, že má velké výkyvy v motorice s tím, že jsou dny, kdy chodí o dvou francouzských holích a dny, kdy pro velké bolesti má omezený pohyb pouze po svém bytě. Komise dle jejího názoru rovněž nezohlednila, že trpí dalšími onemocněními, a to zejména chronicky těžkými degenerativními změnami celé páteře, těžkou obstrukční ventilační chorobou, hypertenzí III. stupně a cukrovkou II. typu. Žalobkyně považuje posudek posudkové komise za neúplný.

Žalobkyně trvá na tom, že jsou u ní splněny podmínky pro přiznání příspěvku na péči z důvodu nezvládání 8 základních potřeb, a to mobility, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve vyjádření stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Dále konstatoval, že je toho názoru, že posudek vypracovaný posudkovou komisí je odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo množné rozhodnout. Posouzení stupně závislosti bylo dle jeho názoru vypracováno na základě objektivních podkladů, tedy na základě dostatečné zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření, funkčních důsledků zdravotního postižení.

Žalovaný uvedl, že zásadní rozpory nebyly shledány ani v provedení sociálního šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném prostředí a nedochází při něm k posuzování zdravotního stavu ani hodnocení základních životních potřeb. Trval na tom, že se posudková komise vyjádřila komplexně ke zdravotnímu stavu žalobkyně, a to jak po stránce smyslové, psychické, tak i interní a pohybové.

K jednání posudkové komise nebyla žalobkyně pozvána, ani neprojevila zájem o přítomnost při jednání komise. Dopisem posudkové komise ze dne 29.11.2013 byla

informována o tom, že podkladová dokumentace je dostačující k objektivnímu posouzení zdravotního stavu, což dle žalovaného není v rozporu správními předpisy. Na základě uvedeného dopisu zaslala žalobkyně posudkové komisi další lékařské zprávy, kterými se posudková komise zabývala, a jsou uvedeny i v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvedl, že žalobkyně v žalobě namítá, že nezvládá mimo již uznaných základních životních potřeb i nezvládání tělesné hygieny, péče o zdraví, osobních aktivit, péče o domácnost, mobilitu, komunikaci, stravování a oblékání a obouvání. Nezvládání těchto základních životních potřeb však dle žalovaného ve správním řízení žalobkyně nenamítala. I přesto žalovaný trval na tom, že u těchto základních životních potřeb nebyl z medicínského hlediska shledán důvod pro jejich nezvládání alespoň v přijatelném standardu, kdy je nutno uvažovat i o používání vhodných pomůcek.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Smyslem zák. č. 108/2006 Sb. o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého

zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

Podle § 11 odst. 2 zákona o sociálních službách činí výše příspěvku pro osoby starší 18 let za kalendářní měsíc 800,- Kč, jde-li o lehkou závislost, 4 000,- Kč, jde-li o středně těžkou závislost, 8 000,- Kč, jde-li o těžkou závislost a 12 000,- Kč, jde-li o úplnou závislost. Nárok na příspěvek přitom vzniká dnem splnění podmínek stanovených v § 7 a § 8 cit. zákona.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně požádala o změnu výše příspěvku na péči žádostí ze dne 10.6.2013. Dne 17.6.2013 bylo provedeno sociální šetření pro účely řízení o příspěvku na péči. V rámci tohoto sociálního šetření bylo zjištěno k jednotlivým základním životním potřebám, že žalobkyně zvládá vstávání a usedání s oporou o nábytek, klekne si, stát vydrží chvíli, chůzi krok za krokem po nerovném povrchu s přestávkami cca 200 m nezvládá, ujde max. 30 m. Dále bylo zjištěno, že mimo byt chodí o dvou francouzských holích. Nástup a výstup z auta zvládá s pomocí pečovatelky či rodiny. Bylo rovněž zjištěno, že se dorozumí mluvenou srozumitelnou řečí. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně zvládá stravování a dodržuje diabetickou dietu. Oblékání a obouvání zvládá a hygienu rovněž včetně výkonu fyziologické potřeby. Bylo rovněž konstatováno, že péči o zdraví zvládá. Nezvládá si však obstarat běžný nákup.

Dne 13.8.2013 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobkyně posudkovou lékařkou MUDr. M. K. V posudkovém zhodnocení uvedla, že neshledala lékařský důvod k nezvládání mobility. Jako nezvládané základní životní potřeby stanovila péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Na základě tohoto hodnocení bylo vydáno prvostupňové

rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na zvýšení příspěvku na péči s tím, že nadále bude pobírat příspěvek na péči ve výši 800,- Kč měsíčně od června 2013. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání. Žalobkyně v odvolání uvedla, že potřebuje pomoc v oblasti tělesné hygieny, po bytě chodí o 2 francouzských holích a venku chodí jen s doprovodem a nejdále 30 m.

V rámci odvolacího řízení žalovaný požádal o posudek v souladu s ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí. Posudková komise jednala bez přítomnosti žalobkyně dne 16.12.2013, a dospěla k závěru, že žalobkyně je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni závislosti I., neboť vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby. Komise stručně uvedla obsah lékařských zpráv, ze kterých vycházela. Mimo jiné komise konstatovala, že ze sociálního šetření vyplývá, že žalobkyně venku ujde pomalu s odpočíváním méně než 200 m. Dále komise konstatovala, že neshledala zásadní rozpory mezi hodnocením sociálního šetření a hodnocením funkčního stavu vyplývajících ze zdravotních postižení žalobkyně majících vliv na zvládání základních životních potřeb. Komise bez dalšího bližšího zdůvodnění uvedla, že shledala, že žalobkyně nezvládá základní životní potřeby tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.

S ohledem na obsah správního spisu soud konstatuje, že žalovaný sice postupoval správně ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, když požádal Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem o vypracování posudku, ovšem nezajistil, aby předmětný posudek byl dostatečně průkazný a přezkoumatelný a v konečném výsledku objektivně vyhodnocoval stupeň závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby. A to za situace, kdy uvedený posudek byl vzat žalovaným jako odvolacím orgánem jako klíčový důkaz v rámci odvolacího řízení.

Dle ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

Soud je toho názoru, že postup zjišťování závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby dle ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách je třeba brát jako vzorové ustanovení i pro odvolací řízení, během něhož je prostřednictvím řízení u příslušné Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí skutkový stav přezkoumáván v samostatné proceduře. V řízení před dotyčnou komisí bylo proto nezbytně nutné vedle závěrů posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Louny – posudkové lékařky MUDr. M. K., rovněž přihlížet k výsledku sociálního šetření v domácnosti žalobkyně. Komise ve shora nastíněném směru však nepostupovala, jak vyplývá z posudku ze dne 16.12.2013, ačkoliv na tento posudek, který byl v odvolacím řízení před druhostupňovým správním orgánem rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti, neboť jinak by nemohl být klíčovým podkladem pro odvolací správní orgán, který z něho vycházel. Pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby má tudíž význam skutečnost, že při vypracovávání posudkového závěru se komise jakkoliv nevypořádala s odlišnými závěry, které obsahuje

posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Louny ze dne 13.8.2013 – posudkové lékařky MUDr. M. K., ohledně schopnosti resp. neschopnosti žalobkyně zvládat základní životní potřeby a se skutečnostmi vyplývajících z provedeného sociálního šetření, a to zejména ve vztahu k základní životní potřebě mobility. Z obsahu zápisu o sociálním šetření vyplývá, že žalobkyně nezvládá chůzi po nerovném povrchu s přestávkami cca 200 m s tím, že ujde pouze 30 m. Z uvedeného zápisu tedy vyplývá, že žalobkyně není schopna naplnit požadavky obsažené v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. ve vztahu k životní potřebě mobility, neboť nezvládne pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu. Je nutno zdůraznit, že posudek posudkové komise kromě obecných formulací neobsahuje žádné konkrétní zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně ve vztahu k posouzení otázky zvládání základní životní potřeby mobility, přestože v posudku je výslovně uvedeno, že z obsahu sociálního šetření vyplývá, že žalobkyně nezvládne chůzi na vzdálenost minimálně 200 m. Komise pouze konstatovala, že je přesvědčena, že žalobkyně tuto základní životní potřebu je schopna zvládat. Komise neuvedla žádný medicínský důvod, na základě kterého k tomuto závěru dospěla. Tento nedostatek považuje soud za velice závažný zvláště za situace, kdy žalobkyně neschopnost chůze na požadovanou vzdálenost uváděla výslovně i ve svém odvolání.

Soud je s ohledem na výše uvedené názoru, že posudek komise ze dne 16.12.2013 neposkytuje objektivní vyhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, tak jak předpokládá ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, a proto nemohl být bez dalšího vzat jako klíčový důkaz pro posouzení žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvku na péči ze strany žalovaného. Správní orgán z tohoto posudku však výlučně vycházel.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že skutkový stav, který byl žalovaným vzat za základ napadeného rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, nemá v reflexi ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách oporu ve správním spise, čímž došlo při jeho rozhodovací činnosti k vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Ze shora predestřených důvodů soud proto přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně požadavku na dostatečné zjištění stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby spolu s náležitým podchycením ve správním spise.

Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 134,- Kč odpovídající vynaloženému poštovnému.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. ledna 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová